

JÓB KÖNYVE 31-37.

Jób utolsó válasza nagyon hosszú, amelyben saját igazságáról és jóságáról beszél a barátainak.

Szövetséget kötöttem a szememmel, hogy ne tekintsen a szüzekre.

Mi lett volna akkor osztályrészem Istentől onnan fentről, vagy örökségem a Mindenhatótól a magasságból?

Hiszen veszedelem vár az álnokra, szerencsétlenség a gonosztevőkre!

Jól láthatja utaimat Isten, és számon tarthatja minden lépésemet.

Ha hamisan jártam, és lábam csalásra sietett,

mérjen meg engem igaz mérleggel, és megtudja Isten, hogy feddhetetlen vagyok.

Ha lépésem letért a jó útról, ha szívem a szememet követte, vagy kezemhez szenny tapad,

más egye meg, amit vetettem, és ami nekem sarjadt, tépjék ki gyökerestül!

Ha szívem asszony után bolondult, és leselkedtem felebarátom ajtajánál,

másnak öröljön a feleségem, és mások hajoljanak rá.

Mert gyalázatos dolog ez, és bírák elé való bűn.

Olyan tűz ez, amely a pusztulás helyéig emészt, és minden jövedelmemet gyökerestül irtja ki.

Ezekkel a dolgokkal vádolták meg Jóbot barátai, de mindegyiket tagadja, mert azt mondja, hogy szövetséget kötött Istennel.

Jézus azt mondta, hogy ha egy férfi kívánsággal néz egy asszonyra, akkor már a szívében elkövette a paráznaságot. Jób azt mondja, hogy ő nem nézett más asszonyokra, hanem meg volt elégedve saját feleségével. „Ha nem így volna, akkor megérdemelném a büntetést, de tudom, hogy ártatlan vagyok.”

Miért nem ítél meg igazságosan az Isten, miért kapok több büntetést annál, mint amit megérdemlek?

A kívánságról azt mondja Jób, hogy emésztő tűz, amely a sóvárgó ember minden jövedelmét elpusztítja. A Biblia beszél olyan emberekről, akik ostoba asszonyok miatt kegyelem kenyérre jutottak. Mekkora pusztulást tud okozni a korlátok nélküli kívánság! Nagy embereket tud elpusztítani, a földdel egyenlővé tudja tenni őket.

Ha semmibe vettem szolgám vagy szolgálóm igazát, amikor perük volt ellenem,

mitévő lennék, ha rám támadna Isten, mit felelnék neki, ha számon kérné?

Nem az alkotta-e őt, aki engem az anyaméhben? Nem ugyanaz formált-e bennünket az anyaölben?

Jób itt azt mondja, hogy nem uralkodott a szolgálói fölött, hanem egyenlőként kezelte őket. Tragikus, amikor emberek bárki máshoz képest magasabbrendűként tekintenek önmagukra, ahelyett, hogy felfognák, hogy mindnyájunkat Isten teremtett. Isten szemében nincsen felsőbbrendűség, nincs rangsor az emberek között: igaz ez férfire, nőre, szolgára s szabadra, mind egyenlők vagyunk Jézus Krisztusban.

Mégis úgy tűnik, hogy az ember mindig mások fölé akarja emelni önmagát, és azt akarja, hogy mások meghajoljanak előtte. Tragikus, hogy mindenféle rangsorokat hoztak létre az emberek, és hajbókolnak egymásnak.

Jób egyenlőként kezelte a szolgálóit, mert tudta, hogy minden embert Isten formált, és ugyanakkor Isten a szívében viseli a szegények ügyét. A Biblia azt mondja, hogy Isten meghallja a szegények kiáltásait, és megbosszulja a szegények elnyomását.

*Ha megtagadtam a nincstelének kívánságát, és az özvegy szemeit epedni engedtem,
ha falatomat egymagam ettem meg, és az árva nem evett belőle,
akit ifjúságom óta apjaként neveltem, és anyám méhétől fogva vezettem,
ha elnéztem, hogy a veszendő ruhátlan, és a szegénynek nincs takarója,
ha nem áldott engem, mert dereka juhaim gyapjától fölmelegedett,
ha az árva ellen kezet emeltem, mert láttam, hogy a kapuban segítségemre vannak,
akkor essék le vállam a lapockámról, törjön le tőből a karom!*

„Ha nem segítettem a szegényeket, és hagytam őket éhezni, miközben én bőségben éltem, akkor essen le a karom.” Saját magára mond átkokat, ha ezek igazak!

A keleti kultúrában a vendéglátás, a segítség, a jótékonyság nagyon fontos dolog volt, főleg az utazókkal szemben.

Emlékeztek, amikor Ábrahám vendégül látta a látogatóit, behívta magához, ételt készíttetett nekik, és később kiderült, hogy angyalok.

Krisztus testében is fontos kell legyen ez a fajta vendégszeretet. Amikor Pál a gyülekezet elöljáróival kapcsolatban ír, akkor az egyik fontos kiválasztási kritérium a vendégszeretet volt.

Nagyon kedves az Úr előtt, ha idegeneket behívunk a házukba, ha átutazóban vannak, és meghívjuk őket egy vacsorára. A Biblia szerint vigyázzatok, mert lehet, hogy egy napon angyalokat láttok vendégül anélkül, hogy tudnátok róla.

Édesapám nagyon komolyan vette ezeket a bibliai sorokat. Ugyanakkor azt is olvasta a Jakab levelében, hogy rosszul tesszük, ha különbséget teszünk az emberek között: ha drágakövekkel felékesítve jönnek, akkor az első sorokba ültetik őket, ha pedig rongyokban, akkor a hátsó sorba.

Gyermekkoromban ő a gyülekezeti köszöntő szolgálatban tevékenykedett, és amikor az emberek szegényesen öltözve jöttek, akkor nagyon gáláns módon beültette őket a legelső sorba, majd meghívta őket ebédre. Nagyon érdekes vendégeink voltak akkoriban!

Volt egy fickó, akit egyszer édesapám meghívott vacsorára, és aztán ott maradt nálunk néhány hétig. Nagyon érdekes ember volt. Amikor anyukám azt mondta, hogy tekerjem fel a porszívó zsinorját, akkor a fickó azt mondta: „Ez 27 másodpercedbe került, de te képes vagy megcsinálni mindezt 15 másodperc alatt is. Tekerd le, és most csináld meg 15 másodperc alatt.” Mindennek megmérte az idejét, mindent addig kellett csinálni, amíg elég gyorsá váltam.

Később megtudtuk, hogy ez a fickó egy bankrabló volt, és igen sok bankrablás és börtöni kiszabadulás agytrösztje volt: ezért stopperezett mindent.

Amikor elkezdte mesélni a sztorit, megbabonázva és mozdulatlan pozícióban hallgattuk őt.

Édesapám minden vasárnap a helyi börtönben beszélt a raboknak, és egy nap azt mondta nekik. „Emberek, Isten megválaszolja az imádságokat – Jézus azt mondta, hogy ha bármit kértek az én nevemben, az Atya meg fogja tenni. Kérjétek nyugodtan bármit Istentől, amire szükségetek van. Próbáljátok ki, hogy igaz-e Isten Igéje, vagy nem?”

Ez a fickó, Jimmy is ott ült a cellájában, és miután édesapám kiment a börtönből, odafordult a börtöntársához, és megkérdezte tőle: „Hallottad, hogy mint mondott ez az ember? Sok börtönből kiszabadultam már, de ez még érdekesebb lenne. Gyere, térdeljünk le, és kérjük Istent, hogy jövő vasárnapig szabadítson ki minket. Ha ezt megteszi, akkor elmegyünk annak az embernek a gyülekezetébe.”

Édesapám a vasárnapi iskola felügyelője is volt a gyülekezetünkénél, és ezért minden vasárnap fél órával korábban mentünk a templomba. Amikor azon a vasárnapon megérkeztünk, ott sétált ez a fickó fel s alá a templom épülete előtt, és amikor meglátta apukámat, kinyitotta az autó ajtaját az édesanyámnak, és a szállodaportás hangjával megszólalt: „Jó reggelt Mr. És Mrs. Smith, örülük, hogy itt vannak ma reggel. Én Jimmy vagyok.” Édesapám köszöntötte őt illendőképpen, és meghívta vacsorára. Így került hozzánk.

Végül miután elment tőlünk, édesapám elment a seriffhez, és megkérdezte, hogy vajon hogyan került ki a börtönből. A seriff pedig így válaszolt: „Mr. Smith, ez egy tévedés miatt történt meg, mert nem kellett volna kiengedjünk azt az embert. A fogvatartottakról készült kis kártyák tetejére mindig egy jelet teszünk, ha máshol is körözik őket, de mivel egy új gépirónk van, ő azt gondolta, hogy ez a jel nem mutat jól a kártya tetején, és a kártya aljára helyezte el azt. Azon a vasárnapon végignézték a kártyákat, és látták, hogy ezt a fickót már a megengedettnél hosszabb ideje tartják fogva, anélkül, hogy bármit is rábizonyíthattak volna, és mivel nem húzták ki teljesen a kártyát, nem látták rajta a jelet. Behívták Jimmyt, és mondták neki, hogy szabadon elmehet. „Micsoda?!” kérdezte Jimmy. „Szabad.” Ilyen könnyű szabadulásom még nem volt börtönből, gondolta, Jimmy.

Hát ez nem volt egy angyal.

*Nem örültem gyűlölöm vesztének, nem ujjongtam, ha baj érte,
nem szoktam számmal vétkezni, átkot kérve valakire.*

Nem mondhatták sátram vendégei, hogy valaki nem lakott jól nálam hússal.

Nem hált jövevény az utcán, ajtómat kitértam az utas előtt.

Ha emberi módon eltitkoltam vétkeimet, keblembe rejtve bűnömet,

bizony, akkor tarthatnék a nagy tömegetől, retteghetnék a nemzetségek megvetésétől, hallgatnék, és az ajtón sem lépnék ki.

Bárcsak meghallgatna valaki! Íme, ez a végszóm: Válaszoljon a Mindenható, írjon vádiratot, mint vádlóm.

Bizony, én azt a vállamra venném, és a fejemre kötném, mint koronát.

Lépteim számát is megmondanám neki, mint egy fejedelem, úgy járulnék hozzá.

Ha a termőföldem ellenem kiáltott, és valamennyi barátja sírt,

ha termését fizetés nélkül ettem, vagy művelőit agyonhajszoltam:

tövis teremjen búza helyett, és gyom árpa helyett! Itt végződnek Jób beszédei.

Bildád, Cófár és Elifáz már nem válaszoltak Jóbnak, mert igaz volt a saját szemében.

Ez a három férfi nem válaszolt többé Jóbnak, mivel ő igaznak tartotta magát.

Akkor haragra gerjedt a Búzból, Rám nemzetségéből való Elíhú, Barakél fia. Megharagudott Jóbra, amiért igaznak tartotta magát Istennel szemben.

Gyakran a magunk igazát mondjuk, ahelyett, hogy Isten igazságát jeletenénk ki. Tudom, hogy Isten jó, igaz és igazságos. Nem értem, hogy miért teszi mindezt, de ennek ellenére tudom, hogy igaz.

Jób nem ezt mondta, hanem a maga igazát hangsúlyozta, és azt mondta, hogy Isten igazságtalan, mert Jób maga semmit sem tett azért, hogy ezekkel súlytsa őt.

De három barátja ellen is haragra gerjedt, mert nem találták meg a kellő választ, pedig bűnösnek tartották Jóbot.

Elíhú azonban várt a Jóbhoz szóló beszédével, mert azok idősebbek voltak nála.

De amikor látta Elíhú, hogy nincs több válasza a három férfinak, akkor haragra gerjedt.

*Megszólalt a Búzból való Elíhú, Barakél fia, és ezt mondta: Én még fiatal vagyok, ti pedig öregek. Ezért hátrahúzódtam, és féltem elmondani nektek, amit tudok.
Azt gondoltam: beszéljenek a korosabbak, adják tudtul a bölcsességet az idősebbek.
De csak a lélek az a halandóban, a Mindenható lehelete, ami értelmessé teszi.
Nem az idősek a bölcsek, és nem a vének értenek az ítélethez.*

Érdekes megjegyzéseket tesz: De csak a lélek az a halandóban, a Mindenható lehelete, ami értelmessé teszi. Láta, hogy Isten adja a bölcsességet az embernek, de a nagy emberek, a vének, nem mindig bölcsek.

*Ezért azt mondom, hallgass rám, hadd mondjam el én is, amit tudok.
Én kívártam, amíg beszéltek, figyeltem, amíg okoskodtatok, míg a szavakat kerestétek.
Nagyon ügyeltem rátok, de senki sem tudta Jóbot megcáfolni, egyikőtök sem felelt meg mondásaira.
Ne mondjátok: olyan bölcsességre bukkantunk, melyet csak Isten győzhet le, nem ember.
Nem hozzám intézte szavait, ezért nem a ti mondásaitokkal felelek neki.
Megijedtek, nem válaszoltak többé. Cserbenhagyták őket a szavak.
Vártam, de ők nem beszéltek. Megálltak, és nem szóltak többet.
Hadd mondjam el én is a magamét, hadd mondjam el én is, amit tudok!
Mert tele vagyok szavakkal, szorongat engem belül a lélek.
Olyan már a bensőm, mint amikor a bornak nincs nyílása, széthasad, mint újbortól a tömlők.
Beszélek tehát, hogy levegőhöz jussak. Megnyitom számat, és válaszolok.
Nem leszek személyválogató senkivel szemben. Nem hízelgek senkinek sem.
Nem is értek a hízelgéshez. Hamarosan el is ragadna engem alkotóm.*

Nagyon tetszik ez nekem! Annyi éven keresztül hallgattam hízelgést, hogy már belebetegedtem ebbe. „Hölgyeim és uraim, hadd mutassam be önöknek Isten emberét...”, és ehhez hasonló hízelkedő titulusokat, amit embereknek adunk.

Elihú azt mondja, hogy tisztelem a korotokat, de nem vagyok személyválogató, nem tisztelem az embert úgy, hogy hízelkedjek, és leboruljak előtte.

A szívem belebetegedett abba, hogy még a keresztény közösségekben is magas polcra akarjuk helyezni az embereket.

*Ezért halld meg, Jób, szavaimat, figyelj minden beszédemre!
Most már kinyitom a számat, nyelvem hegyén a szó.
Őszinte szívvel szólok, és tudós ajkam tisztán beszél.
Engem Isten Lelke alkotott, a Mindenható lehelete éltet.
Felelj nekem, ha tudsz, készülj, és állj ki ellenem!
Lásd, én is olyan vagyok Isten előtt, mint te: agyagból formáltak engem is.
Ne félj és ne ijedj meg tőlem, nem akarlak erőszakkal kényszeríteni.
Te azt mondtad fülem hallatára, és én hallottam hangos szavaidat:
Tiszta vagyok, vétség nélkül, ártatlan vagyok, nincs bűnöm,
Isten mégis talál bennem kifogásolnivalót, ellenségének tart engem,
béklyót tett a lábamra, ellenőrzi minden ösvényemet.
Erre azt felelem, hogy nincs igazad, mert Isten nagyobb a halandónál.
Miért pereltél velem, hogy egyetlen szóra sem ad választ?*

Isten nem tartozik sem bocsánatkéréssel sem magyarázattal neked, Jób. Pál azt mondta Istenről, hogy Ő az agyagedény készítője, mi vagyunk az agyag – milyen joga van az agyagnak megkérdezni, hogy „miért alkottál ilyen engem?” Nincs jogunk Istent megkérdőjelezni, mert Ő szuverén módon rendelkezhet az

életem fölött, és azt csinálhat belőlem, amit csak akar. Készíthet belőlem egy poharat vagy akár egy szemetes kukát is. Gyakran szeretném, hogy megmagyarázza, hogy miért tette velem azt, amit tett, de Ő nem tartozik nekem magyarázattal.

Azt gondoljátok, hogy majd a mennyországban leülünk Istennel, és feltesszük neki a kérdést, hogy „emlékszel, Uram még 1980-ban arra a furcsa esetre, miért titted azt Uram?” Erről szó sem lesz. Amikor megérkezünk oda, olyan boldogok leszünk, hogy ott lehetünk, és annyira várni fogjuk az elkövetkező dolgokat, hogy eszünkbe sem fog jutni, hogy ilyen kérdéseket tegyünk fel Istennek. Akkor már egyáltalán nem fog ez érdekelni.

Hiszen szól az Isten így is meg amúgy is, de nem törődnek vele.

Álomban, éjszakai látomásban, amikor mély álomba merül az ember, vagy a fekvőhelyén szendereg, akkor ad kijelentést az embernek, és intelmeire pecsétet tesz.

Így téríti el az embert a rossz cselekedettől, és így óvja meg az embert a kevélységtől.

Isten sokféleképpen szokott szólni: álmokon keresztül, látomásokon keresztül – de fontos, hogy szívünk nyitva álljon Isten hangjára. Szerintem Isten igen gyakran beszél, csak mi nem értjük mindig, mert valami nagy csoda hangra várunk, pedig Ő sokszor nagyon szépen, természetes módon szól, és észre esem vesszük, hogy Ő szólt. Beszélhet az Igéjén és a barátainkon keresztül is, nincs határa azoknak a módoknak, amiken keresztül Isten az emberhez szólhatna.

Illés azt mondta, hogy Isten nem volt a tűzben, nem volt a szélben, nem volt a földrengésben, és végül megszólalt egy halk hang, és Ő volt az. Ez akkor így történt, de tudjuk, hogy Isten a tűzből szólt Mózeshez, a földrengésen keresztül szólt a börtönfelügyelőhöz, és még nagyon sokféleképpen szokott beszélni. A kérdés az, hogy én rá vagyok-e hangolódva az Ő szavára?

Elhiszitek-e, hogy ebben a teremben ma este sokféle kép látszik és sokféle hang hallatszik? De szükség van egy olyan „rádióra”, amelyet ráhangoltok ezekre a hangokra, és így meghallhatjátok őket.

Szerintem saját akaratunkból kell kérjük Őt, hogy „Istenem, szólj hozzám, mutasd meg a dolgokat”, és utána várni kell arra, hogy meghalljuk az Ő hangját. Ha nem várunk a válaszára, akkor nem is hallhatjuk meg azt. Ha nem kérdezzük Istentől direkt kérdéseket, akkor nem is kaphatunk direkt válaszokat.

Így akarja megőrizni lelkét a sírtól, és életét, hogy ne döfje át fegyver.

Így fegyelmezi fekvőhelyén fájdalommal és csontjainak szüntelen háborgásával.

Megutáltatja vele az ételt, lelkével kedvenc eledelét.

Húsa lesoványodik, alig látható, azelőtt nem látható csontjai kiállnak.

Közeledik lelke a sírgödörhöz és élete a halottakhoz.

Elihú leírja Jób jelenlegi helyzetét.

Ha van mellette egy angyal a sok közül, aki közvetítőként melléáll, és megmondja az embernek kötelességét,

akkor könyörül rajta Isten, és ezt mondja: Váltsd ki, hogy ne jusson a sírba, elfogadom a váltságdíjat!

Teste duzzad az ifjúságtól, visszatér fiatalsága.

Istenhez könyörög, és ő kegyelmes lesz hozzá, megengedi, hogy arcát örvendezve nézze, és újból elfogadja őt igaznak.

Ő pedig éneken mondja el az embereknek: Vékeztem, mert görbévé tettem az egyenest, de Isten nem eszerint fizetett meg nekem.

Megváltott engem, hogy ne juszak a sírba, és életem a világosságban gyönyörködjék.

Mindezt kétszer-háromszor is megteszi Isten az emberrel,

*hogy visszahozza őt a sírból, és ráragyog az élők világossága.
Figyelj, Jób, hallgass rám! Légy csendben, most én beszélek!
Ha lesz mondanivalód, felelj, beszélj, mert neked szeretnék igazat adni.
Ha pedig nem lesz, hallgass rám! Légy csendben, majd én bölcsességre tanítlak.*

Eléggé helyénvaló, amit Elihú mond: Isten gyakran azért használja a nehézségeket az életünkben, hogy megőrizzen a végső pusztulástól. Isten gyermekeként nagyon jó helyzetben vagyunk, mert Isten nem engedi meg, hogy egyes dolgokat megtegyünk. Lehet, hogy azt a bizonyos bűnt mindenki megteheti körülöttem, mert ők nem Isten gyermekei. De mivel Ő az apukád, és öröködik fölöttem, ezért nem engedi meg, hogy te megússzad a bűnt következmények nélkül, azért, hogy távol tartson a pusztulástól. Meg fog állítani, megengedi, hogy elkapjanak, és nem úszod meg.

Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítéseit, mert akit az Úr szeret, azt megdorgálja. Ha életed során nem kapsz dorgálásokat, akkor nem igazán vagy Isten gyermeke. Ha úgy teheted meg a gonosz dolgokat, hogy senki nem állít meg, akkor én nagyon aggódnék a helyedben. Mert ha Isten gyermeke vagy, akkor Ő ezt nem engedi sokáig így menni. El fognak kapni téged azért, hogy megmentsen téged a pusztulástól.

Megint megszólalt Elíhú, és ezt mondta:

*Hallgassatok szavaimra, bölcssek, figyeljetek rám, ti tudósok!
Mert a fül úgy vizsgálja a szavakat, ahogyan az íny kóstolja az ételt.
Keressük meg együtt az igazságot, értsünk egyet abban, mi a jó.
Hiszen ezt mondta Jób: Igaz vagyok, de Isten megfosztott igazamtól.
Azt kell hazudnom, hogy nincs igazam?! Halálos nyíl talált el, pedig nem vagyok hitszegő.
Melyik ember olyan, mint Jób? Úgy issza a gúnyolódást, mint a vizet,
egy társaságban forog a gonosztevőkkel, és a bűnös emberekkel jár!
Mert ezt mondja: Nem használ az embernek, ha örömét leli Istenben.
Azért ti okos emberek, hallgassatok rám! Távol van Istentől a bűn, és a Mindenhatótól az álnokság.
Tettei szerint fizet az embernek: mindenki azt találja, amit keresett.
Bizonyos, hogy Isten nem követ el törvényteleniséget, és a Mindenható nem ferdíti el az igazságot.
Ki bízta rá a földet, és ki készítette az egész világot?
Ha csak magával gondolna, visszavenné magához lelkét és leheletét,
egyszerre kimúlna minden test, és az ember visszatérne a porba.
Ha elég értelmes vagy, halld meg ezt, figyelj hangos beszédemre!
Kormányozhat-e, aki gyűlöli a törvényt, és te bűnösnek tarthatod-e az igazat, a hatalmast,
őt, aki azt mondhatja a királynak, hogy semmirekellő, és a fejedelmeknek, hogy bűnösök,
aki a vezető emberekkel szemben nem személyválogató, és a gazdagokat nem helyezi a nincstelenek elé,
mert mindegyik az ő keze alkotása?!*

Minden embert Isten alkotott, és ahogy Pál is mondta: „Ki vagy te, ember, hogy megítélsz másokat. Mindenki az Ura előtt áll, vagy bukik...” Isten képes minden embert felállítani. Nem kell az ítékezés hibájába essünk...”Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.”

*Egy szempillantás, és meghalnak éjnek idején. Megrendülnek a népek és elenyésznek, távoznia kell a hatalmasnak is, mégpedig nem emberi erő által.
Mert ő szemmel tartja az ember útját, és látja minden lépését.
Még a sötétségbe és a halál árnyékába sem rejtőzhetnek el a gonosztevők.
Mert Istennek senkit sem kell sokáig megfigyelnie, hogy ítéletre kerüljön eléje.
Hatalmasokat zúz össze vizsgálgatás nélkül, és másokat állít a helyükre,
mert ismeri tetteiket. Egy éjjel ellenük fordul, és szétmorzsolja őket.
Ott bünteti meg a bűnösöket, ahol mindenki látja:*

mert elfordultak tőle, semmit sem törődtek útjaival.

Miattuk száll hozzá a nincstelének kiáltása, ő pedig meghallgatja a nyomorultak kiáltását.

Ha tétlen marad, ki ítélné el? Ha el akarja rejteni arcát, ki láthatja meg, akár egy nép, akár egy ember?

Nem engedi uralkodni az elvetemülteket, sem azokat, akik törbe csalják a népet.

Mondhatja-e valaki Istennek: Megbûnhödtem, nem leszek rossz!?

Te taníts meg arra, amit én nem látok. Ha álnokságot követtem el, nem teszem többé.

Azt mondja Jóbnak, hogy jobban járna, ha megkérdezné Istentől, hogy milyen bünt követett el, és megkérné Őt, hogy tanítsa meg arra, hogy többé ne tegye azt.

Talán azt torolja meg, amit te megvetendőnek tartasz? Most neked kell döntened, nem nekem! Mit tudsz felelni?

Ezt mondják majd nekem az értelmes emberek, és a bölcs férfiú, aki engem hallgat:

Jób beszél, de értelmetlenül, szavait nem fontolta meg.

Bár sokáig tartana Jób próbatétele, mivel úgy felelt, mint az álnokok!

Hiszen vétkét hűtlenséggel tetézi, csapkodja közöttünk a kezét, és szaporítja istenellenes szavait.

Ezzel azt mondja Elihú, hogy „Jób, ez még nem minden, az szeretném, ha Isten a végsőkéig megpróbálna téged, mert itt kiabálsz velünk, és azt mondod, hogy Isten nem igazságos.”

Tovább beszélt Elihú, és ezt mondta:

Jogosnak gondolod-e, ha ezt mondod: Igazam van Istennel szemben?

Ilyet azért nem mondott Jób, de Elihú azt állítja, hogy Jób szavaiból ez következik.

Ha így szólsz: Mit érek velem, mi hasznom abból, ha nem vétkezem? -

Én megadom rá neked a választ, neked is, meg a barátaidnak is.

Tekints az égre és lásd meg! Nézd a fellegeket, milyen magasan vannak fölötted!

Ha vétkezel, mit ártasz neki? Bármennyi a bűnöd, mit tehetsz ellene?

Ha igaz vagy, mit adsz neki, vagy mit kap tőled?

Csak a magadfajta embernek árt a bűnöd, és az ember fiának használ igazságod.

Másszóval, mit tudsz adni Istennek, vagy mit tudsz elvenni Tőle? Ha igaz életet élsz az miben használ Istennek? Ha bűnös az életed, gondolod, hogy az elvesz Istentől valamit?

Isten annyira sokkal van az emberek felett...

Mi lehet Istennek az előnye abból, ha én jó életet élek? Vagy mi az Ő hátránya? Lehet, hogy Istent ez nem befolyásolja, de másokat, akik körülöttem élnek, igen.

A sok elnyomás miatt kiáltoznak az emberek, jajgatnak a hatalmasok karja miatt.

De nem mondják: Hol van az én teremtő Istenem, aki éneket ad számba éjszaka, aki többre tanít minket, mind a föld állatait, és bölcsébbé tesz az égi madaraknál?

Ezért kiálthatnak a gonoszok kevélysége miatt, de ő nem válaszol.

Bizony a hiábavalóságot nem hallgatja meg Isten, a Mindenható nem veszi tekintetbe.

Akkor sem, ha azt mondod, hogy nem veszed észre, előtte van ügyed, de várnod kell.

Mivel még nem büntetett meg eléggé haragjában, és még nem vette tudomásul, hogy mily nagy a vétek, azért tátja föl Jób hiábavalóságra a száját, és szaporítja a szót tudatlanul.

Azután így folytatta beszédét Elihú:

Légy egy kis türelemmel, majd fölvilágosítlak, mert van még mondanivalóm Istenről.

*Messziről hozom, amit tudok, hogy igazoljam Alkotómat,
mert beszédem valóban nem hazugság. Tökéletes tudás áll előtted.*

Ez a fiatalember túl önteltté vált.

*Milyen hatalmas az Isten! Mégsem vet meg senkit. Hatalmas, erős szívű.
Nem tartja életben a bűnöst, de a nyomorultnak igazságot szolgáltat.
Nem veszi le szemét az igazról, sőt királyi trónra ülteti, örökre fölmagasztalja.
Ha pedig bilincsekbe verik, és a nyomorúság köteleivel tartják fogva őket,
ezzel tettüket adja tudtukra, és vétkeiket, mert fölfuvalkodtak.
Megnyitja fülüket az intellembefogadására, és meghagyja, hogy térjenek meg a gonoszságból.
Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben töltik, és éveiket boldogságban.
De ha nem hallgatnak rá, dárda üti át őket, és kimúlnak tudatlanságuk miatt.
Az elvetemült szívűek dacosak maradnak, nem kiáltanak Istenhez, ha megkötözi őket.*

Ezt a mondatot is Jóbnak címezi, mert Jób azt állította, hogy ő ártatlan, ezért képmutatónak mondja őt, aki Isten haragját vonja magára.

*Már fiatalon elhal a lelkük, s életük, mint a paráznáké.
A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten.
Téged is kivezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne
asztalodra zsíros étel.*

Ha megbántad volna bűnödöt, akkor Isten kivezetett volna ebből a nyomorúságból.

*De te igaztalan ítélkezéssel vagy tele, és jogosan ér utol az ítélet.
Csak az indulat ne ragadjon el, ha csapás ér, és ne áltasd magad nagy váltságdíjjal.
Eljut-e hozzá a nyomorúságból segélykiáltásod és minden erőfeszítésed?
Ne vágyódj arra az éjszakára, amikor népek tűnnek el a helyükről!
Vigyázz, ne fordulj a gonoszsághoz, ne válaszd azt a nyomorúság helyett!
Mily fenséges az erős Isten! Van-e hozzá fogható tanítómester?
Ki kérheti tőle számon magatartását? Ki meri azt mondani róla, hogy álnokul járt el?
Inkább arra gondolj, hogy magasztald tetteit, amelyekről énekelnek az emberek!
Minden ember reá tekint, de mint halandó, csak messziről látja.
Milyen magasztos az Isten! De nem ismerhetjük meg, éveinek száma kifürkészhetetlen.
Mert összegyűjti a vízcseppeket, a felhőből esőt szítál,
amelyet a fellegek árasztanak, bőségesen hullatnak az emberre.*

Elihú beszéde közben minden bizonnal egy nagy vihar volt készülöben, amelyet ő beleszó a beszédébe, és nemsokára maga Isten fog megszólalni a vihar közepéből.

*Értheti-e valaki, miért terül szét a viharfelhő, miért dörög annak sátra?
Világosságot áraszt maga körül, de a tenger mélyét beborítja.
Mert ezekkel ítélkezik a népek fölött, de eledelt is ad bőségesen.
Mindkét kezét villámfény borítja, és ráküldi ellenfeleire.
Hírt ad róla a mennydörgés, a jószág is érzi közeledését.
Bizony, megremeg ettől a szívem, és csaknem kiugrik a helyéből.
Hallgassátok figyelmesen mennydörgését és a morajlást, mely szájából jön ki.
Az egész ég alatt szétterjeszti, villámfényét is a föld pereméig.
Utána mennydörgés bömböl, dörög fenséges hangon: szüntelenül hallatszik a hangja.*

Csodás hangon mennydörög az Isten, és nagy tetteket visz véghez, amelyeket meg sem értünk.
Megparancsolja a hónak, hogy hulljon a földre, a záporosőnek és a felhőszakadásnak, hogy zuhogjon.
Minden emberi kezet lefog, hadd tudja meg minden ember, hogy most ő cselekszik!
A vadállat is rejtekébe húzódik, és búvóhelyén tanyázik.
Kamrájából előjön a szélvihar, Észak csillagzata felől a hideg.
Isten leheletétől jég támad, a víz felszíne jégpáncél lesz.
Majd nedvességgel terheli meg a felleget, és villámot szór a felhő.
Gomolyog az körös-körül, hogy az ő irányítása szerint megtegye mindazt, amit csak parancsol az egész föld kerekiségén.
Egyszer büntetésül adja földjére, máskor meg szeretetből.
Figyelj csak ide, Jób! Állj meg, és gondold meg Isten csodáit!
Tudod-e, mikor rendelkezik úgy az Isten, hogy villámfénye ragyogjon a felhőben?
Tudod-e, miért lebegnek a fellegek, a tökéletes tudás csodái?
Hogyan melegednek át ruháid, ha nyugton hagyja a déli szél a földet?
Ott voltál-e, amikor a felhőtakarót formálta, mely szilárd, mint az öntött tükör?
Mondd meg nekünk, mit mondjunk neki? Nem jutunk hozzá a sötétség miatt.
Kell-e mondani neki, ha beszélni akarok? Mondta-e valaha ember, hogy el akar veszni?
Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul.
Észak felől aranyló szél támad, Isten körül félelmetes ragyogás.
A Mindenhatót nem tudjuk megtalálni, hatalma fenséges. A jogot és a teljes igazságot mégsem nyomja el.
Azért félik őt az emberek, mert rá sem néz azokra, akik bölcsnek tartják magukat.

51 perc